

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 מרץ 2025

ע"מ 25-01-40050 פילוסוף נ' מס הכנסה - פקיד שומה תל אביב 3

לפני כב' השופטת ירדנה סרוסי

מערער

סער פילוסוף
ע"י ב"כ עו"ד יונתן בן-דוד

נגד

משיב

פקיד שומה תל אביב 3
ע"י ב"כ עו"ד נעה אלשיך
פמת"א (אזרחי)

החלטה

לפניי בקשה מטעם המשיב לביטול פסק דין בערעור (להלן: "המשיב").

רקע בתמצית ועיקרי טענות הצדדים

1. המשיב החליט לגבות מס מהמערער לפי סעיף 119א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"). המערער הגיש השגה על ההחלטה מכוח סעיף 119א(ו) לפקודה ביום 31.12.2023.
2. המשיב לא החליט בהשגה מאז ועד היום. ביום 16.1.2025 הגיש המערער ערעור לבית המשפט המחוזי שבו עתר לקבל את ההשגה על הסף. המשיב לא השיב לערעור ולא הגיש נימוקי שומה מטעמו.
3. לאחר שחלף המועד להגשת נימוקי השומה, הגיש המערער ביום 3.3.2025 בקשה למתן פסק דין.
4. ביום 5.3.2025 נעתר בית המשפט (חברי כב' השופט אלטוביה) לבקשה למתן פסק דין.
5. ביום 20.3.2025 הגיש המשיב בקשה לביטול פסק דין.
6. לטענת המשיב, בשל תקלה וטעות שנגרמו בנסיבות חריגות ובתום לב, לא הוגשה תגובה להודעת הערעור ונודע לו על הבקשה למתן פסק דין ועל פסק הדין רק ביום 17.3.2025. המשיב מצר על התקלה ומבקש להבהיר כי אין בכך זלזול בבית המשפט או בצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 מרץ 2025

ע"מ 40050-01-25 פילוסוף נ' מס הכנסה - פקיד שומה תל אביב 3

מקורה של התקלה ככל הנראה בכך שהמשיב ניהל הליך אחר נגד המערער. הערעור נותב לרכזת המטפלת בהליך האחר והוא לא טופל נוכח בלבול בתום לב עם ההליך האחר.

עניינו של הערעור בסעד חריג וכתב הערעור אינו מפרש מה מקור הסמכות להגישו. טענת המערער לפיה, רק משום שחלפה שנה ממועד הגשת ההשגה יש לקבל את ההשגה על הסף, אינה נכונה משפטית. בעניינו של סעיף 119א לפקודה לא נקבעה הוראה הקוצבת את התקופה למתן החלטה בהשגה, ואף לא נקבעה הוראה שלפיה בחלוף תקופה זו יראו בהשגה כאילו התקבלה.

המשיב דן בהשגה בכובד ראש והחלטה בהשגה צפויה להינתן בטווח הזמן הקרוב.

נוכח האמור, המשיב סובר כי סיכויי קבלת עמדתו הם גבוהים.

יצוין כי המשיב הגיש בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין, על מנת שעיקולים שהטיל במסגרת גביית המס יוותרו על כנם. כב' השופט אלטוביה העניק צו ארעי וקבע כי העיקולים לא יימחקו עד למתן הוראה אחרת.

7. המערער הגיש תשובה לבקשה לביטול פסק הדין. לדידו, סעיף 119א(ו) לפקודה אינו קובע מועד ביחס לפרק הזמן למתן החלטה. מדובר בחסר (לקונה) שיש להשלימו. בהעדר מועד שקבוע בדין, יש לבצע את הפעולה במהירות הראויה. העדר מתן החלטה במשך למעלה מ-15 חודשים אינו יכול להיחשב מהירות ראויה. פרק הזמן של שנה הוא פרק הזמן הארוך ביותר למתן החלטה בהשגה. העדר החלטה כמוה כסירוב ללא הנמקה, ובמקרה דנן כדחייית ההשגה ללא הנמקה. גם אם יבוטל פסק הדין הרי שלא ברור איזו תוחלת תהיה לכך בהתחשב בעובדה שלא ניתנה החלטה בהשגה.

המשיב נמנע מלהציג גרסה סדורה ובהירה לאי הגשת הנימוקים במועד, נוקט במילים "ככל הנראה" ואינו מציין את שמה של הרכזת אשר לא טיפלה בנימוקי השומה לטענתו. מכאן שכלל לא ניתן להבין או לדעת מהי הסיבה האמיתית להעדר הגשת נימוקי השומה במועד.

התנהלות המשיב מוכיחה את זלזולו והתעלמותו מהחלטות בית המשפט.

אם בית המשפט לא ידחה את בקשת המשיב, המערער מבקש לקיים דיון ולחקור את המצהיר מטעם המשיב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 מרץ 2025

ע"מ 25-01-40050 פילוסוף נ' מס הכנסה - פקיד שומה תל אביב 3

דיון והכרעה

8. תקנה 131 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: "תקסד"א"), שחלה בענייננו מכוח תקנה 9(א) לתקנות בית משפט (ערעורים בענייני מס הכנסה), התשל"ט-1978, מעניקה לבית המשפט את הסמכות לבטל החלטה שנתן במעמד צד אחד "בתנאים שייראו לו".

9. ההלכה הפסוקה הבחינה בין שתי עילות ביטול: הראשונה, שאינה מענייננו, היא ביטול מן הצדק, והשנייה, שהיא הרלוונטית לענייננו – ביטול לפי שיקול דעת בית המשפט.

בהפעלת שיקול דעתו, נדרש בית המשפט לשיקול שני שיקולים מנחים: הראשון, סיבת המחדל באי-הגשת כתבי הטענות לבית המשפט, האם מדובר בטעות בתום לב או שמא בזלזול מכוון בבית המשפט; והשני, שלו נודעת חשיבות רבה יותר, הוא סיכויי ההגנה של מבקש הביטול. יוער בהקשר זה, כי אין צורך להוכיח הגנה איתנה, אלא די להראות קיומה של הגנה לכאורית. כמו כן, ניכרת בפסיקה גישה ליברלית בהיעתרות לבקשות לביטול פסק דין בהעדר הגנה, תוך פסיקת הוצאות לחובת המבקש (למשל, רע"א 7127/22 אלאחי נ' מנסור, פסי' 14 – 16 (29.1.2023); רע"א 5736/15 עובד נ' פקיד שומה טבריה, פסי' 5 (8.10.2015)).

10. לאחר שקילת שני השיקולים, ולאור המגמה הליברלית בפסיקת בתי המשפט, מצאתי לקבל את הבקשה לביטול פסק הדין, תוך חיוב המשיב בהוצאות.

11. בכל הנוגע לסיבת המחדל, לא מצאתי כי המשיב התכוון לזלזל בבית המשפט, וודאי שלא באופן שמצדיק את דחיית הבקשה. מדובר בטעות בתום לב, תוך הבעת צער והגשת בקשת הביטול בהקדם האפשרי לאחר גילוי התקלה. מה גם שמלכתחילה מדובר באיחור שאינו ניכר ושאינו משדר זלזול בבית המשפט. בהקשר זה אציין כי לא ראיתי צורך לקיים דיון בעניין כבקשת המערער. לא מצאתי כי דיון זה יועיל לברור המחלוקת והוא אך יהווה בזבוז זמן ומשאבים של הצדדים ושל בית המשפט. בהתאם לתקנה 50(4) לתקסד"א, הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. בנסיבות המקרה ולאור מכלול הדברים, לא מצאתי כי הדבר נדרש על מנת להכריע בבקשה.

12. בכל הנוגע לשיקול בדבר סיכויי ההגנה של המשיב, שהוא גם השיקול המרכזי, מבלי לקבוע מסמרות בעניין, מצאתי כי סיכויי ההגנה אינם מבוטלים. סעיף 119א(ו) לפקודה אינו קובע מסגרת זמנים להחלטה בהשגה, וממילא גם אינו קובע סנקציה בגין אי-עמידה במסגרת הזמנים. במקרה שכזה, נראה כי הנפקות המרכזית של אי-מתן החלטה במועד, היא הסרת חזקת התקינות שעומדת לרשות, והטלת הנטל עליה להצדיק את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 מרץ 2025

ע"מ 25-01-40050 פילוסוף נ' מס הכנסה - פקיד שומה תל אביב 3

החלטתה בהשגה, כאשר זו תצא (והשוו בר"מ 7502/22 רשות המיסים נ' פודולסקי, פס' 23 – 24 (22.1.2023)). כך גם עולה מטיעוני המערער עצמו, שטוען כי העדר החלטה כמוה כסירוב ללא הנמקה, אשר מעביר את הנטל לרשות להצדיק כי ההחלטה ניתנה כדין (סעיפים 16 ו-31 לתשובת המערער).

בהקשר זה אציין, כי המערער מחזיק בשתי טענות שסותרות זו את זו. מצד אחד, לטענתו, יש לקבל את ההשגה משום שלא הוחלט בה, אך מצד שני, לשיטתו אי-ההחלטה בהשגה מהווה סירוב ללא הנמקה, כלומר שהוחלט על דחיית ההשגה ללא הנמקה (וראו למשל סעיף 14 לתשובה). על המערער להחליט האם לשיטתו יש מסגרת זמנים קשיחה להחלטה בהשגה, שאי-עמידה בה תביא לקבלת ההשגה באופן אוטומטי, או שמא אי-החלטה במהירות הראויה תביא לדחיית ההשגה ללא הנמקה, שמשמעותה היא הטלת הנטל על הרשות לנמק את דחיית ההשגה.

13. מכל מקום, טוב יעשה המשיב אם יחליט בהשגה באופן מיידי וללא כל דיחוי, על מנת שניתן יהיה לדון בה לגופו של עניין. ויובהר, כי אין בהחלטתי זו כדי להסכין עם התנהלותו של המשיב, שאינו מחליט בהשגה כשנה וארבעה חודשים, ועוד היד נטויה. יהיה נכון להעניק לכך משקל כאשר תידון החלטת המשיב בהשגה.

14. משמצאתי לקבל את הבקשה לביטול פסק הדין, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע והעיקולים יוותרו על כנם.

15. סיכומם של דברים, אני מקבלת את בקשת המשיב לביטול פסק הדין, בכפוף לתשלום הוצאות בסך של 2,500 ש"ח, שיתווספו להוצאות שהמשיב כבר חויב בהן, בסך של 7,500 ש"ח, ובסה"כ: 10,000 ש"ח.

משהבקשה התקבלה והערעור יישמע, אין עוד מקום להחזר האגרה.

ניתנה היום, א' ניסן תשפ"ה, 30 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 מרץ 2025

ע"מ 40050-01-25 פילוסוף נ' מס הכנסה - פקיד שומה תל אביב 3

ירדנה סרוסי, שופטת